

Tävlingen

Tävlingen

- Mamma! hur dags åker vi?
- Om en timme, tåget går klockan tio.
- VA! Vi kommer ju inte vara framme förens klockan ett och sen ska vi vara i ishallen vid två. Vi kommer inte hinna, vi måste åka tidigare!
- Det går inga tidigare tåg.

Jag känner stressen inombords, kommer vi hinna dit i tid?

Jag packar ner det sista i som jag ska ha med mig och kollar en extra gång om skridskorna är med. Jag lägger ner dem försiktigt i väskan precis som det skulle var ett paket ägg jag höll i. Kläder slänger jag däremot ner. Jag kollar lite stressat på klockan, och ropar på mamma.

- Vi måste åka nu!
- Jag kommer snart, packa ut i bilen så länge.

Det är mulet ute och kommer säkert att börja regna när som helst, det finns för många väskor och jag ska ta allt? Jag släpar väskorna efter mig till bilen där jag väntar på min långsamma mamma.

När vi äntligen kom fram till tågstationen måste vi springa för att hinna med tåget. Jag tittar bak och där går hon i sina klackskor. Fel skor vid fel tillfälle, tänker jag och går in på tåget.

- Tåget till Göteborg avgår från spår 2a klockan 10.00, säger en röst från högtalarna.

På tåget går vi runt som vilsna turister och leta efter våra platser som vi tillslut hittar. Jag känner mig genast mycket lugnare när vi sätter oss ner tills jag börjar tänka på tävlingen och min största konkurrent. Hon vinner alltid över mig. Förutom en gång när vi var små då vann jag över henne. Jag kommer ihåg den känsla, det kändes som jag hade vunnit OS även om jag bara vann mot henne. Idag tänker jag vinna mot henne igen, det är inte omöjligt.

- HALLÅ!! Vi ska gå av nu! ropar mamma.

Vaa?! Jag måste ha somnat till. Jag tittar upp mot vagnens slut och ser att klockan är fem över ett. Jag grips av panik och tar mina saker och springer av tåget så fort jag kan för att hinna med bussen som ska ta oss till ishallen. Mamma går långsamt efter, lika långsamt på som en snigel. Jag ser bussen och väntar in mamma. Brevid bussen står hon, min konkurrent

Klara. Jag ser hur hon och hennes moster går in i bussen. Båda två, lika tävlingsinriktade och det mest orättvisa är att hennes moster är domare denna tävlingen. Det är så orättvist så det kokar i mig.

När jag och mamma kommer fram till bussen säger busschauffören att jag ska lämna mina skridskor längst bak i bussen. Jag gör som han säger och går bak med mina saker. Längst bak ligger alla skridskorväskor i en stor hög och så klart sitter hon där, Klara. Jag vill INTE lämna mina saker brevid henne. Ingen vet ju om hon tänker förstöra mina skridskor. Hon gör allt för att vinna.

- Du där bak, lämna dina skridskor och sätt dig ner. Vi ska köra nu, säger chauffören. Jag har väl inget val. Jag lägger mina skridskor brevid Klara och går snabbt därifrån och sätter mig brevid mamma.

- Jag ska vara på isen snart och vi kommer inte hinna för bussresan tar 30 minuter.
- Vi hinner, och om vi inte skulle hinna så får du skipa uppvärmingen på isen och bara köra ditt program direkt.
- Men hur ska Klara hinna dit? Hon åker ju först.
- Hon åker i gruppen efter dig. Bry dig inte om henne, tänk på ditt eget.

Bussen kör långsamt men när vi äntligen kommer fram till ishallen så springer jag bak i bussen och tar mina skridskor. Dem är inte där! I panik letar jag efter dem, det är som att hitta en nål i en höstack. Alla väskor är nästan likadana.

- Letar du efter något? säger Klara.
- Ja mina skridskor, nästan skriker jag till henne.
- Är det dem här? frågar hon och tar fram min väska från hennes vänstersida.
- JA! säger jag och rycker väskan från hennes händer.

Jag hör hur hon skrattar och säger något till hennes moster medans jag går ut från bussen. Det spöregnar ute.

När jag kommer in i hallen åker en tjej från Stockholm, hon är snäll jämfört med Klara. Det är min tur att åka efter henne. Jag springer in till omklädningsrummet och tar på mig min klänning, slänger på mig skridskorna och gör mig redo. Snart sak jag åka. Hur ska det gå? Jag känner nervositeten i hela kroppen. Det pirrar i magen. Jag hör hur musiken ute i ishallen stannar och jag går ut. Det är min tur nu. Publiken applåderar när jag åker ut på isen för att

åka mitt program. Musiken startar och jag tar första skäret. Något är fel, jag kommer inte framåt. Jag trillar rakt på magen och tappar nästan andan. Jag tittar upp mot läktaren och det ända jag ser och hör är Klara som sitter där och skrattar.